

tendeje élek azon a táplálékon, amit e forrás biztosít számomra. Szülőföldemen ötven esztendő t éltem le. Így éveim száma mostanáig összesen száznegyven. Nincsen egyéb dolgom, minthogy testben várakozom ítéletem előre megígért napjára. Ti azonban induljatok útnak szülőföldetek felé. Töltsétek tele edényeiteket a forrás vizével, mert egy Nagyszombatig tartó negyvennapos utazás áll még előttetek. A Nagyszombatot, Húsvét vasárnapját és a húsvéti ünnep többi napját ott fogjátok eltölteni, ahol az előző hat esztendőben. Azután szolgálótok áldását véve felkerekedtek a Szenteknek Ígért Föld felé. Negyven napig maradtok azon a szent szigeten, majd pedig atyáitok Istene, biztonságban és sértetlenül, visszavezérel benneteket szülőhazátokba.”

27.) Ismét a Juhok Szigete, Jasconius és a Madarak Paradicsoma

A remete áldásával Szent Brendan és testvérei elhajóztak dél felé, hogy a nagybőjti negyven napot a tengeren töltsék. Bárkájukat erre-arra sodorta az ár, táplálékul pedig csupán az Isten remetéjének szigetéről hozott víz szolgált. Bár ebből is csupán minden harmadik napon ittak, mégsem gyötörte őket éhség, vagy szomjúság; végtelenül boldogok voltak.

Ahogy azt Isten embere megjövendölte, Nagyszombaton megérkeztek szolgálójuk szigetére. Amikor az ismert kikötőbe értek, a szolgáló örvendezve sietett üdvözlésükre, és karját nyújtva mindnyájukat kiségitette a bárkából. A megszentelt nap Istentiszteletének elvégzésével vacsorát terített eléjük. Beesteledvén bárkába szálltak, ám ezúttal a szolgáló is velük tartott.

Alighogy kihajóztak, szokásos helyén rátaláltak az óriáshalra. Annak hátán zengték az Úr dicséretét egész éjjel és másnap a reggeli misék idején. Mise után Jasconius, hátán a bárkával, nekiindult, mire a testvérek, akik Szent

Brendannal voltak, az Úrhoz kezdtek fohászzkodni: „Figyelmezz reánk Istenünk, Megváltónk, / a föld minden határán és a végtelen tengeren / Te vagy egyetlen reménységünk.”¹ Szent Brendan vigasztalóan így szólt: „Ne féljete! Nem érhet bántalom benneteket. Utunk során velünk van az Úr segedelme.” Az óriáshal egyenesen a Madarak Szigetének partjához vitte őket. Ezen a szigeten Pünkösöd nyolcadáig maradtak.

Az ünnepnapok évszakának elmúltával a velük lévő szolgáló így szólt Szent Brendanhoz: „A forrásból töltöttek meg a tömlőket, és keljetek útra. Ezúttal én is veletek megyek, és utatok során vezérellek benneteket. Nélkülem ugyanis nem találhatjátok meg a Szenteknek Ígért Földet.” Míg a szerzetesek beszálltak a bárkába, a sziget madarai szinte egyetlen torokból búgták: „Isten, mindannyiunk üdvössége, vezéreljen benneteket utatok során.”

28.) A Szenteknek Ígért Föld²

Szent Brendan és mindazok, akik vele voltak elhajóztak a szolgáló szigetére, ahol negyvennapra elegendő élelmet hordtak a fedélzetre. Majd negyven napon át kelet felé folytatták útjukat.³ A szolgáló a hajó orrához ült, és onnan mutatta az irányt. Negyven nap múltán, alkonyatkor olyan sűrű köd lepté el őket, hogy szinte egymást se látták. A szolgáló Szent Brendanhoz fordult: „Tudod-e miféle köd ez?” „Miféle?” – kérdezte Szent Brendan. „Ez a ködfelhő veszi körül azt a szigetet, amelyet immáron hetedik esztendeje kerestek.”⁴ – felelte. Egy órával később hatalmas fényesség támadt körülötük, és a bárka partot ért.

¹Zsolt 65,6.

²Itt ugyanazt a leírást találjuk, mint az első fejezetben. A *Terra Repromissionis Sanctorum* mesés kincsekkel teli szigetét a középkor folyamán egy Szent Brendan által „felfedezett” szigetnek gondolták: *Insula (Fortunatis) Sancti Brendani*-ként térképeken jelölték, és kalandvágyó utazók számtalan expedíciót indítottak a sziget felkutatására.

³Az utazás során a szerzetesek mindvégig nyugat felé haladtak, így a végcél eléréséhez is nyugatnak kellett továbbhajóznuk, számukra a hazafelé út iránya lenne a kelet. Ezen a helyen azonban a szerző következtelen. A napkelet felé történő elindulással a kora középkor térképeire elhelyezett, keleten fekvő földi paradicsom képe táru elénk. Sevillai Izidor földfelosztása szerint Noé három fia egy-egy kontinens lakójának öse, a negyedik föld pediglen keleten a paradicsom földje. „*Paradisus est locus in orientis partibus...*” (Etymologies, XIV./3,2), i.m., 112. o. Vannak későbbi *Navigatio* kéziratok, amelyekben ezen a helyen már a nyugati irány szerepel.

⁴A hetedik évben megtalált sziget. A hetes szám itt nyilván a Teremtés hetedik napjára utal.